

Fra dagbogen

Om singletons, kønsbestemmelse, farver og hittemisser...

Den 23. april havde jeg en fødende mormis. Dione havde lagt sig og i løbet af kun 15 minutter kom to killinger. Den ene med masser af spræl i, den anden en bette, pjevset en. Jeg var overbevist om, at der var en mere, så fik fat i en dyrlæge, der ved palpering ikke kunne finde flere i hende.

Det slog jeg mig til tåls med, men om aftenen kom en lille og død pigemis. Så lærte jeg på den hårde måde, at man kører med mormis og afkom, hvis man er i tvivl, så der kan tages røntgen i stedet for det andet pjat. Det var bare SÅ trist, da de to, der allerede var kommet, var drenge, og jeg ville jo virkelig gerne have haft en tøs.

Den bette pjevs var ikke god til at tage fra, og jeg måtte bryde med egne principper og støttefodre, for han kunne ikke selv. En død killing var i mine øjne rigeligt, men trods jeg gjorde, hvad jeg kunne, døde den lille mand 3 døgn gammel. Hold nu op man kan tude meget over sådan et lille og meget kort liv! Der var nu kun 1 killing tilbage i hulen, og det var en dreng. Det havde jeg jo konstateret mange gange, når jeg havde fat i lillebror. Alene det faktum at jeg nu stod med en singleton, OG det var en dreng fik min mavefor-nemmelse til at være lidt øv øv øv.

Hildi mens hun stadig var alene-killing

Dione med sine "hittemisser" og Hildi

Jeg kan ikke i min nuværende bolig have egen hankat, så hvis han skulle blive her, ville det blive som udstillingskastrat. Jeg brugte mange timer og tanker på at finde ud af, hvad jeg skulle stille op med Django, som han var blevet døbt, og kom til den konklusion at han måtte blive, i hvert fald indtil han havde været showet et par gange.

Han var en bette, dygtig dreng, tog på efter en næsten ret kurve, og Dione nursede ham det bedste, hun havde lært. Jeg vænnede Django til hænder, vejede ham og Dione klarede resten OGSÅ numsevask. Det gjorde hun til gængæld ganske fortrinligt. For en dag jeg sad med Django og nuldrede poter, mens han godt forædt lå på ryggen på mine ben, faldt mit blik på bagenden af ham... Jeg var overbevist om, jeg var ved at blive bimplende gal, for der manglede ligesom noget. Dione havde ganske enkelt vasket hans boller væk. Jeg kiggede... kiggede... rodede og ragede og kiggede så EN GANG TIL! Jeg tænkte bare på én ting, få fat i en siamopdrætter og det i en gal hast. Jeg tog et par ganske pornografiske billeder af min killing og ringede til dem, jeg viste havde stor erfaring. Men hvem er hjemme en hverdagsformiddag? Den dag var der ingen at

træffe, så jeg gik på Facebook og fik fat i en burmeseropdrætter og mailede billedet med påskriften, "Jeg tror, jeg er ved at blive tosset, du skal lige kønsbestemme her".

Svaret kom prompte med et stort grin, "Det er en pige", og jeg var bare totalt rundt på gulvet, rystet men glad så jeg kunne råbe Gunderup op, ja, tude kunne jeg også.

Jeg plejer at prale med, at jeg er ret god til at kønsbestemme, og siam er jo heller ikke normalt særlig svære at dømme, jeg *havde* jo set, det var en dreng, og det var jeg ikke i tvivl om. Dione ordnede jo den ende, så mit fokus havde ikke lige været der. Nu her bagefter kan jeg måske godt tænke på, at han havde en ret sørgelig tissemand, men det var overhovedet ikke i mine tanker, han var en hun. Nå men konen var lykkelig, og glæden ville ingen ende tage, eftersom pigen var blå. Hun fik naturligvis nyt navn og på papiret hedder hun Broomhilda von Shaft. Hildi er hendes kaldenavn. Hun var pludselig en god stor pige i stedet for en fin dreng, og nu var der ikke længere tvivl om, at hun skulle blive her.

Dione mente dog, at Hildi skulle solbade lidt, og siden vi allerede havde været i gang med en transformation,

kunne vi ligeså godt fortsætte i samme stil, så Hildi endte op med at blive brun. (I mit stille sind vil det næsten være forventeligt, at hun faktisk ender op med at være langhåret også) Men på trods af køns- og farveskifte var Hildi stadig alene, og jeg havde mange overvejelser omkring at finde en søskende til hende.

Jeg var meget forbeholden, for af tre killinger var der jo kun hende, og hun skulle ikke udsættes for alverdens skrammel af smitte. Så jeg blev enig med mig selv om, at hun skulle vokse op alene indtil...

Min datters dyrlæge fik indleveret 3 kuld moderløse killinger på en dag. De skulle alle aflives, hvis ikke der kunne findes mødre til dem. Det ene kuld havde fundet en ny mor, men der var stadig to kuld tilbage, og det ene var afkom af en vaccineret mor, der havde hilst lidt for hårdt på en bil. Så blev jeg blød om hjertet og ringede til dyrlægen for at høre mere om de hittekillinger. Det var en dejlig samtale, der endte med jeg tog nord på og hentede dem.

Jeg var ikke et øjeblik i tvivl om, at Dione ville tage imod de små, og da jeg kom hjem, puttede jeg Hildi ned til dem, lod Dione snuse og hældte så dem alle inklusiv Dione ind i hulen og dækkede det meste af udgangen med et fåreskind.

Der gik ikke mange minutter, før der var smaskelyde, og da jeg lurede lige så stille, lå de alle 5 og pattede på livet løs. Hildi på 5½ uge var blevet storesøster til 2 drenge og 2 piger, og det var *helt sikkert*, for dyrlægen havde kigget først. Hitterne var dog ikke mere end 3-4 uger, men det var ikke noget problem for Dione. Hun slæbte dem ind i min seng, hvor killinger skal være, til de er mindst 4 uger, og så måtte Hildi bare blive der lidt længere.

Jeg kunne godt både høre og se, at det var mange år siden, jeg havde haft huskattekillinger i hænder. De havde jo hverken ører eller haler... Til gengæld var det små tykke bolde med masser af hår på, der skreg i vilden sky. Det var da noget helt andet end de bas stemmer og et enkelt båthorn, jeg var vant til at høre på. Hånden på hjertet så tror jeg selv, Dione synes, de lød underligt. Sugieh og Lucky, måtte jeg desværre erkende, var racister. De var ikke imponerede over de små på nogen måder. Lucky var meget bange for de skrigeballoner og var 210% sikker på, de ville springe i struben af ham i samme sekund, de hylede. Sugieh var temmelig mellemfornøjet over arrangementet, og der gik et par dage, før de ikke fik et hvæs med på vejen, når

hun kom på barselsvisit. Helt blive væk kunne hun jo ikke, men hendes moderinstinkt har også alle dage været lidt ud over det sædvanlige.

I skrivende stund har jeg 5 særdeles levende killinger, der hyler og skriger, når der serveres vådfoder. De løber om kap, bøvler og brydes, Hildi er naturligvis lidt større end hitterne, og hun vasker også lidt på dem for et øjeblik efter at tæske dem. Ja ja, der skal være balance i tingene, hun er storesøster på alle måder.

Lille supermor Dione har de smukkeste "blonder" på maven, Nora Mallemis har gjort et fortrinligt stykke arbejde. Jeg er så stolt af hende!

Den første hittemis er allerede reserveret, de bliver hos mig til de er 14 – 16 uger på lige vilkår som havde de været siam med lange tavler. Jeg bliver gladere og gladere for hver dag, over jeg tog dem ind, for jeg kan se på Hildi – min lille blå-brune-hanhunkat af en singleton storesøster, at det har gjort hende godt.

Luise Bindersbøl
www.sugieh.dk

